

HỒI 12

LỘ HÌNH NHI NỮ

Càng thấy thấp thoáng trước miệng hang một bóng trắng. Bóng trắng ấy đi qua đi lại có vẻ bồn chồn, rồi bỗng nhiên đứng lại, rõ ràng là một cô gái mặc toàn y phục trắng, nàng ta đứng xây lưng lại phía Hoàng Thượng Chí.

Lòng Hoàng Thượng Chí hơi hậm hực như muốn nói lên một điều gì. Rồi không dùng được nữa chàng vùng dậy, miệng nói:

- Thưa cô nương! Tôi muốn hỏi cô nương một câu.

Nàng áo trắng quay mình lại:

- Quý huynh muốn hỏi gì?

Hoàng Thượng Chí ấp úng một lúc rồi nói:

- Thưa cô nương! Có phải cô nương chính là kẻ đã cứu tôi không?

Cô gái áo trắng mỉm miệng cười có vẻ bí mật rồi dịu giọng nói:

- Có thể là đúng! Nhưng cũng có thể là không?

Câu trả lời mập mờ ấy khiến Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên liền nói:

- Câu ấy là nghĩa gì? Tôi không thể nào hiểu được, tôi mong cô nương chớ có đùa?

Cô gái áo trắng mỉm mỉm cười:

- Nào tôi có dám đùa với quý huynh! Sở dĩ tôi bảo thế là vì quý huynh được chú ăn mày liều thân xông chạy ra khỏi trận đấu, rồi sau đó tôi mới tiếp tay cùng nghĩa đệ của quý huynh mang quý huynh đến hang này, rồi lại do một người thứ ba nữa cho thuốc để cứu quý huynh đó. Vì thế nên tôi mới bảo không phải tôi chính là người đã cứu quý huynh.

Hoàng Thượng Chí nghe đến đấy cũng phải ngơ ngẩn một lúc chàng nghĩ:

- Thật lắt léo quá! Ta không hiểu nổi là phải.

Chàng lại tự hỏi:

- Nhưng người có lòng tặng thuốc kia là ai? Có liên quan gì đến đời tư ta chẳng!

Vì ý nghĩ ấy nên chàng cất tiếng hỏi:

- Thưa cô nương! Vậy thì người đã cho thuốc cứu tôi là ai thế?

Giọng cô gái áo trắng vẫn trong trẻo đáp:

- Là Thất Hồn Nhân!

Hoàng Thượng Chí lòng rung động buột miệng, nói:

- Là Thất Hồn Nhân! Lạ thật!

- Có gì là lạ! Quý huynh không tin sao?

Đó là cả một sự thực, tôi nào dám nói dối với quý huynh.

- Tôi nào dám bảo là cô nương nói dối đâu. Nhưng tôi không quen biết với Thất Hồn Nhân. À! Mà vị ấy chắc là một vị võ lâm tiền bối?

Cô gái áo trắng ưỡm ờ:

- Có thể là một võ lâm tiền bối như quý huynh nghĩ lắm.

- Nhưng lão tiền bối ấy hiện giờ ở đâu.

Cô gái áo trắng thủng thỉnh đáp:

- Người đã đi rồi!

Hoàng Thượng Chí khẽ thở dài, bỗng chàng quay lại hỏi:

- Thưa cô nương! Tôi muốn cô nương cho biết... Cô nương là... ai?

Cô gái áo trắng nghe Hoàng Thượng Chí hỏi đến mình, lòng hơi hồi hộp. Nàng từ từ đưa bàn tay trắng vuốt miếng vải trắng che mặt, miệng mỉm cười trông thật duyên dáng, nói có vẻ trách:

- Quý huynh thực tệ quá! Sao lại mau quên thế? Chúng mình có một lần đã gặp nhau rồi mà...

Nghe nhắc đến đây, Hoàng Thượng Chí chợt nhớ đã một lần nghe nàng nói nơi rừng già, khi chàng đang vận nội lực chữa thương. Chàng giật thoát mình một cái, tim chàng nhảy thình thịch, chàng bị kích động trong lòng nói:

- Nếu tôi đoán không lầm thì cô nương là Hữu Tâm Nhân.

Cô gái áo trắng bỗng cười lên đắc chí nói:

- Quý huynh đoán quả không sai!

Hoàng Thượng Chí ngược mặt nhìn con người bí mật đó, lòng nổi lên không biết bao nhiêu thắc mắc, chàng càng nghĩ càng thấy tối tăm. Cuối cùng chàng đành chịu không thể hiểu nổi con người của Hữu Tâm Nhân.

Trước kia, khi chàng nhìn được nàng thì là một bóng mờ không thể khám phá sự thắc mắc chất chứa trong lòng được; còn nay hai người đối diện nhau rồi, mà chàng cũng đành thúc thủ, sự bí mật vẫn bí mật! Chàng cảm thấy sau miếng lụa che mặt mỏng kia là điều chàng muốn rõ. Nàng vẫn đứng sừng sững đó, trông thực thanh nhã, dung vị, ấy thế mà bên trong cái lớp thanh nhã kia chẳng hiểu được tí gì.

Hoàng Thượng Chí thâm nghĩ:

- Sau lớp vải kia là một bộ mặt xấu xí, hay đẹp đẽ, điều ấy với ta không thành vấn đề rồi! Ta chỉ cần biết bên trong cái bộ mặt ấy những điều bí mật của riêng ta thôi. Thật đáng ghét thay cái lũ đàn bà này.

Qua một phút yên lặng nghĩ ngợi, Hoàng Thượng Chí mới chợt nói:

- Thất Hồn Nhân là nam hay nữ, thừa cô nương?

Hữu Tâm Nhân mỉm cười nói:

- Là nữ đấy!

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí ồ một tiếng. Lòng chàng băng khuâng, không biết mình phải đối xử ra sao đây. Nội tâm chàng từ lâu đã in sâu một mối hận bọn nữ quái, cái ác cảm ấy dằng dai mãi trong lòng, vì thế nên chàng không muốn gần với nữ phái. Nhưng chàng càng muốn tránh, lại càng bị gặp, mà lại phải mang ơn họ nữa, lòng chàng đã khó xử lại càng khó nghĩ hơn.

Nhưng mối nghi ngờ buộc chàng phải hỏi lại:

- Có thực thế không? À! Sao cô nương lại biết tôi bị thương mà đến cứu! Mà còn vờ được Thất Hồn Nhân đến chữa thương cho tôi?

Cô gái áo trắng có vẻ bí mật đáp:

- À! Việc đấy hả? Sau này quý huynh sẽ rõ, bây giờ tôi không tiện nói ra.

Hoàng Thượng Chí bực tức:

- Bất cứ việc gì cô nương cũng cố giấu, sao lại thế? Thừa cô nương.

- Không phải tôi cố giấu quý huynh đâu, nhưng xét không ích lợi gì cho quý huynh nên tôi không dám lộ ra, chứ tôi muốn giấu làm gì.

Hoàng Thượng Chí đành hậm hực không nói nên lời, bèn hỏi sang việc khác:

- Chắc quý cô nương đã biết rõ việc lộn xộn của bọn Cái Bang mà báo cho Bắc Tạng đến, có phải không?

Cô gái áo trắng miệng vẫn tươi cười đáp:

- Quả đúng thế! Hơn thế nữa tôi lại ở trong cổ miếu và nhân đó đã chữa thương Nam Cái.

Bây giờ Hoàng Thượng Chí mới hiểu, tại sao vết thương của lão Nam Cái lại mau lành mà xuất hiện nhanh chóng thế. Nhưng đến đây lòng chàng lại nổi lên niềm thắc mắc, chàng cau mày hỏi:

- Tôi xin hỏi quý cô nương: Từ nguyên cớ nào mà cô nương lại hành động như thế?

Cô gái áo trắng thư thả đáp:

- Tôi chỉ vâng lệnh mà hành động thế thôi, ngoài ra không có căn nguyên nào thúc đẩy cả.

Hoàng Thượng Chí trợn mắt nói:

- Quý cô nương vâng lệnh một người! Mà người ấy là ai?

- Thất Hồn Nhân!

Hoàng Thượng Chí lại một phen kinh ngạc:

- Thất Hồn Nhân! Thế thì những điều mà cô nương đã nói với tôi khi trước đều do lệnh của Thất Hồn Nhân chăng?

Miệng mỉm cười duyên dáng nàng đáp:

- Quả đúng như ý đoán của quý huynh.

Hoàng Thượng Chí ra vẻ nóng nảy hỏi:

- Thế thì giờ đây tôi muốn gặp Thất Hồn Nhân ngay có được không?

- Không được!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên:

- Sao lại không được?

Thấy chàng ngơ ngác, cô gái áo trắng làm tỉnh đáp:

- Bởi chưa đến lúc chứ sao!

Hoàng Thượng Chí lòng càng bối rối chàng nghĩ thầm:

- Thực rắc rối quá, ta không hiểu gì ráo. Không biết Thất Hồn Nhân này có liên hệ với ta không, sao hắn lại biết được một cách quá rõ ràng về ta thế.

Hắn theo dõi ta với mục đích gì?

Câu hỏi ấy làm chàng lúng túng. Chàng nghĩ rằng:

- Nếu ta biết được nơi ẩn của Thất Hồn Nhân, thì ta mò tới đó may đâu tìm được một vài manh mối của sự bí mật này!

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- Ô! Phải rồi! Biết đâu việc này lão ca ta có thể biết được, vì người đã từng trải giang hồ, sự hiểu biết của lão ca ta ắt phải phong phú lắm. Phải rồi! Phải rồi! Phải chất vấn lão ca ta mới được.

Nhưng chàng chợt nghĩ đến trận đấu của Nam Cái và Huyết Sọ không biết đã ngã ngũ ra sao. Mặt chàng lộ vẻ hốt hoảng hỏi Hữu Tâm Nhân:

- Thưa cô nương! Không biết cuộc đấu của Nam Cái và Bắc Tăng với Huyết Sọ đã ngã ngũ ra sao? Mệnh hệ của Nam Cái, Bắc Tăng như thế nào?

Vẫn giữ nụ cười tươi thắm trên môi, cô gái áo trắng đáp:

- Xin quý huynh đừng lo! Họ đã thoát khỏi bàn tay tử thần của lão Huyết Sọ rồi.

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Không lý, Huyết Sọ lại dung tha cho họ sao?

- Không phải thế đâu! Vì sự xuất hiện của một vị tiên bối của Cái Bang, Huyết sọ cả sợ, bỏ chạy, nên Nam Cái và Bắc Tăng mới có cơ hội sống sót.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc vô cùng, chàng không ngờ rằng trong Cái Bang lại được một nhân vật phi phàm có đủ sức làm cho Huyết Sọ phải nể mặt.

Chàng ngẫm nghĩ:

- Ấy thế mà ta cứ tưởng rằng trong Cái Bang chỉ có Lão ca ca Nam Cái ta là giỏi nhất, không ngờ lại xuất hiện thêm một nhân vật cừ khôi thế.

Nhưng lòng chàng vẫn còn thắc mắc, hỏi:

- Thưa cô nương, vị tiên bối của Cái Bang là ai vậy?

- Tống Thiết Trượng! theo như lời truyền của giới võ lâm thì người đã mất tích bốn mươi năm rồi, không thấy xuất hiện trên giang hồ nữa, ông ta là sư thúc của Nam Cái đó...

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

- Như thế thì vị Tống Thiết Trượng tiên bối đã sống trên trăm tuổi rồi sao?

- Quả đúng như thế! Vị ấy đã sống trên trăm tuổi rồi!

Lòng Hoàng Thượng Chí nổi lên một ước vọng kỳ lạ. Chàng nghĩ thầm:

- Tống Thiết Trọng tiền bối chỉ có thoáng xuất hiện mà đã làm cho Huyết sợ phải hoảng sợ tháo lui, vậy võ công người ắt phải cao siêu tột bậc, ta ước gì người nhận ta làm đồ đệ, thì sợ gì mối huyết cừu của gia đình ta không rửa được.

Chàng lại nghĩ:

- Ta đã được Linh Qui Thượng Nhân cho một trăm năm công lực lại còn học được của ngài những võ công tuyệt thế vậy mà không chịu nổi một chưởng của Huyết sợ... Theo như mình hiểu biết và suy luận ra thì công lực của vị tiền bối Cái Bang này phải đến độ đẳng phong tạo cực rồi.

Hoàng Thượng Chí lúc bấy giờ nghĩ rằng:

- Giờ ta có ở lại đây mà truy vấn Hữu Tâm Nhân thì cũng vô ích, vì nàng không chịu nói sự thực, mà như thế thì phí thì giờ vô ích. Chi bằng bây giờ ta hãy từ giả nàng, đi tìm lão ca ca để hỏi về lai lịch của Thất Hồn Nhân là hay nhất.

Chàng vội đến trước mặt Hữu Tâm Nhân chấp tay thi lễ nói:

- Ôn cứu tử của quý cô nương tôi ghi mãi trong lòng, nếu được dịp sẽ đền đáp lại, bây giờ tôi xin từ giả cô nương...

Hữu Tâm Nhân thoáng buồn, hạ giọng nói:

- Quý huynh! Quý huynh định đi sao?

- Thưa cô nương! Đúng thế!

Rồi chợt nghĩ đến nghĩa đệ, chàng vội hỏi:

- À! Thưa cô nương, không biết nghĩa đệ của tôi hiện giờ ở đâu?

Hữu Tâm Nhân khẽ thở dài đáp:

- Có lẽ chú ăn mày ấy còn đợi quý huynh ở bìa rừng trước mặt đấy.

Hoàng Thượng Chí thấy tình nghĩa của chú ăn mày đối với mình quá sâu đậm, lòng xao xuyến. Chàng giận mình không tìm gặp nghĩa đệ được ngay bây giờ.

Chàng quay lại chào Hữu Tâm Nhân:

- Ngu hạ mong có ngày gặp lại ân nhân!

Nói xong liền bỏ đi... Hữu Tâm Nhân vội đưa tay ngăn lại nói:

- Khoang đi đã! Tôi có điều muốn nói!

Hoàng Thượng Chí dừng lại hỏi:

- Cô nương còn điều gì muốn nói?

Hữu Tâm Nhân ngập ngừng:

- Tôi vô tình thấy trong người quý huynh có mang phân nửa Phật Thủ Bảo Cập.

Hoàng Thượng Chí nghe nàng nói hoảng hốt, mặt tái ngắt, lui lại một bước hét lớn:

- Sao? Người bảo thế với ý gì?

Hữu Tâm Nhân vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Tôi muốn hỏi quý huynh được vật ấy ở đâu?

Mặt Thượng Chí rần lại, lạnh lùng đáp:

- Ta lấy ở đâu mặc ta người hỏi làm gì.

Thấy Hoàng Thượng Chí lộ vẻ sợ như thế, Hữu Tâm Nhân bật cười nói:

- Sao quý huynh lại nổi giận vô lý thế? Nếu tôi có ý đoạt báu vật thì tôi đã ra tay khi quý huynh còn mê man kia chứ...

Ngừng lại một chốc nàng nói tiếp:

- Thực ra tôi cũng không muốn biết đến nó làm gì, nhưng khi chữa thương, Thất Hồn Nhân vô tình khám phá ra kỳ bảo võ lâm này lọt trong tay quý huynh. Vì động tánh tò mò nên tôi lỡ lời làm cho quý huynh tức giận, thật tôi có lỗi vô cùng...

Lời nói của Hữu Tâm Nhân làm Hoàng Thượng Chí vỡ lẽ. Chàng thấy mình sao quá nông nổi, vì bảo vật mà làm buồn lòng ân nhân.

Chàng có vẻ thẹn nên xuống giọng:

- Không! Không! Quý cô nương không có lỗi nào cả kẻ có lỗi là tôi vì nông nổi mà tôi đã làm phiền lòng cô nương. Mong cô nương lượng thứ.

Ngừng lại một chút chàng chậm rãi nói:

- Nếu quý cô nương muốn biết căn nguyên tại sao, vật này ở trong tay tôi thì tôi xin làm vừa lòng cô nương. Vật này do sư phụ tôi ban cho đấy!

Động tính tò mò Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Nhưng lệnh sư là ai?

Thượng Chí ngần ngừ một lát rồi nói:

- Tôi không cố ý giấu cô nương, nhưng hiện giờ thực khó nói ra được.

Thấy Hoàng Thượng Chí có vẻ lúng túng, Hữu Tâm Nhân đoán chắc bên trong có ẩn tình gì, nên không tiện hỏi. Nàng lảng sang chuyện khác:

- Việc ấy không hề gì! Nhưng tôi có lời khuyên quý huynh chớ nên để vật này lộ ra giang hồ. Nếu bị lộ ra thì giới võ lâm lại một phen xâu xé và sợ rằng sinh mệnh của quý huynh cũng khó bảo toàn.

Nghe lời khuyên của nàng Hoàng Thượng Chí không khỏi xúc động.

Chàng mỉm cười hòa nhã nói:

- Nếu cô nương không nói, thì dĩ nhiên là không ai biết và như thế người võ lâm nào biết được? Nhưng tôi cũng cảm ơn tấm lòng chân thành của cô nương đối với tôi.

Nàng vội khoát tay bảo:

- Không dám! Không dám! Đó là lời của Thất Hồn Nhân nhờ tôi nói lại cùng quý huynh đấy. Người còn nhờ tôi nói với quý huynh một điều nữa.

Hoàng Thượng Chí có vẻ chờ đợi nói:

- Thất Hồn Nhân còn muốn dặn gì tôi?

Nàng có vẻ không hài lòng nói:

- Sao quý huynh lại nóng nảy thế Thất Hồn Nhân có dặn tôi bảo quý huynh hãy đến gặp Quý Bảo Chủ Nhân gấp!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao? Người bảo tôi phải đến Quý Bảo gấp à!

- Phải!

- Lạ quá! Chính người trước kia đã bảo với cô nương nói với tôi là không được tìm đến Quý Bảo kia mà! Rồi nay lại ra lệnh cho tôi phải đến Quý Bảo gấp. Như thế, hóa ra hai lệnh ấy đã mâu thuẫn nhau chẳng?

Hữu Tâm Nhân miệng vẫn cười, nói:

- Quý huynh lầm rồi! Ngày trước người bảo các hạ không được đến Quý Bảo tìm thù. Còn bây giờ người bảo quý huynh đến đấy, không phải để tìm thù, mà trái lại để yết kiến Quý Bảo Chủ Nhân.

Hoàng Thượng Chí há hốc miệng, một lúc mới nói được:

- Yết kiến! Sao lại có việc lạ lùng thế!

Chàng châu mày, vâng trán thông minh cũng cau lại. Rồi như đã quyết định nói:

- Được, tôi sẽ đến yết kiến Quý Bảo Chủ Nhân, nhưng không phải bây giờ.

Hữu Tâm Nhân hỏi:

- Tại sao lại không là bây giờ?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép tỏ vẻ khinh thường:

- Đợi chừng nào tôi đủ sức đập tan Quỷ Bảo, khi ấy sẽ đến yết kiến Quỷ Bảo Chủ Nhân cùng một thể. Như thế sẽ tiện cho cả hai.

Hữu Tâm Nhân lòng thầm khâm phục của chàng trai trẻ này, nên nói:

- Tôi tin rằng: nếu quý huynh chịu đến đó bây giờ, thì công việc phục thù của quý huynh có ích lợi hơn, và chính xác hơn...

Như không thể nghe lời nàng, Hoàng Thượng Chí nói:

- Thất Hồn Nhân không nói với cô nương cái nguyên do phải yết kiến Quỷ Bảo Chủ Nhân sao?

- Không! Người chỉ dặn tôi bao nhiêu ấy thôi.

Hoàng Thượng Chí cười mỉa mai:

- Nếu thế thì đáng tiếc! Tôi cam chịu lỗi cùng Thất Hồn Nhân vậy! Tôi không thể nào vâng lệnh người trong trường hợp này được.

Thoáng buồn, Hữu Tâm Nhân khẽ nói, như khuyến cáo:

- Hành động này của quý huynh, sẽ mang đến một hậu quả không tốt. Tôi rất mong quý huynh nghĩ kỹ lại trước khi quyết định.

Khẽ hừ một tiếng, Hoàng Thượng Chí đáp:

- Tôi làm việc gì cũng muốn tự quyết định lấy, khỏi cần phải theo lệnh ai cả. Tôi nghĩ kỹ rồi, nếu gặp Thất Hồn Nhân, mong cô nương nói lại điều ấy, và nói là tôi có lời cảm ơn thiện chí của người với tôi. Thôi bây giờ xin bái biệt cô nương.

Dứt lời, chàng khẽ búng mình lách qua người Hữu Tâm Nhân tiến ra ngoài hang đá, vừa đi vừa ngoái cổ lại nói:

- Công ơn của quý cô nương không bao giờ tôi quên được! Hẹn ngày sau gặp lại...

Câu nói chưa hết thì thân hình chàng đã lướt ra xa rồi.

Hữu Tâm Nhân thất thanh gọi:

- Hoàng Thượng Chí dừng lại, tôi có việc cần nói gấp...

Mặc cho nàng kêu, Hoàng Thượng Chí không thèm ngoảnh lại chàng làm như không nghe đến, cứ vận hết sức ra phóng như một làn khói lam, trông lẹ vô cùng...

Hữu Tâm Nhân đứng trơ như tượng gỗ, nàng nhìn cho đến khi bóng chàng mờ dần và khuất hẳn trong khu rừng già, mới quay lại lững thững đi. Lòng buồn vô hạn, nàng lẩm bẩm:

- Người đâu mà lạnh lùng thế!

oOo

Hoàng Thượng Chí bỏ Hữu Tâm Nhân ở lại, chạy mãi miết một hồi, rồi quay mặt lại nhìn, không thấy bóng nàng, chàng mới lững thững đi. Bỗng chàng phát giác dưới cây cổ thụ cạnh con đường mòn có một bóng người nằm co quắp lại.

Chàng vội vàng chạy mau đến bên xác ấy, thấy người nằm đó thân hình mảnh khảnh, mặc một chiếc áo vá nhiều chỗ. Lòng động mối từ tâm, chàng quì xuống đưa tay lật xác ấy lại. Bỗng chàng hốt hoảng ôm choàng lấy thân hình bé bỏng ấy, miệng thét lên nghẹn ngào:

- Hiền đệ! Hiền đệ!... Có tôi đến đây hiền đệ mau tỉnh lại! Hiền đệ...

Thì ra người nằm đó chính là chú Đông Phương Huệ! Chú ta bị ai đánh không biết mà miệng ứa máu.

Hoàng Thượng Chí lay gọi, chú ăn mày chỉ hự hự được mấy tiếng rồi thiếp luôn.

Hoàng Thượng Chí trực nhìn xuống đất thấy một đồng máu bầm, lòng càng lo sợ. Chàng biết nghĩ đệ mình bị thương không nhẹ.

Vấn đề Đông Phương Huệ nằm gọn trong lòng, chàng tay gọi tiếp:

- Huệ đệ! Huệ đệ! Mau tỉnh lại em!

Hai vệt máu trên mép Đông Phương Huệ ứa ra chàng cảm thấy thân hình nghĩa đệ mềm nhũn.

Chàng đặt đầu nghĩa đệ trên đùi hai tay xoa bóp các huyết đạo...

Chú ăn mày bỗng cựa mình một cái, hơi thở mạnh dần. Một lát sau hẳn từ từ mở mắt...

Thấy thế, Hoàng Thượng Chí cả mừng, vội gọi lớn:

- Huệ đệ! Huệ đệ đã tỉnh! Có Thượng Chí đây.

Chú ăn mày trừng mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Thượng Chí, rồi thốt lên nghẹn ngào:

- Chí ca! Chí ca của em đây rồi! Ấy thế mà em cứ tưởng là phải mất anh! Chí ca!...
Chú ăn mày quá xúc động gục đầu vào lòng Hoàng Thượng Chí nức nở.

Chàng đưa tay kéo vai nghĩa đệ dậy rồi nói:

- Bậy! Hiền đệ cứ nói nhảm mãi, hãy ngồi dậy đi!

Như chợt tỉnh, Đông Phương Huệ vội vàng ngồi dậy rời khỏi lòng Hoàng Thượng Chí, vẻ mặt sượng sùng nói:

- Thương thế của đại ca đã lành hẳn chưa?

- Rồi!

Mặt lộ vẻ mừng, chú ăn mày hỏi:

- Có phải Hữu Tâm Nhân đã trị thương cho đại ca không?

Hoàng Thượng Chí làm ra vẻ bí mật đáp:

- Phải! Mà không phải.

Chú ăn mày mỉm miệng cười:

- Đại ca cứ đùa hoài, tại sao đã phải rồi lại không phải.

Hoàng Thượng Chí đắc chí cười nói:

- Phải tức là nàng ta đã có ý mang anh đi để chữa bệnh, còn người ra tay cứu anh không phải là nàng, mà chính là Thất Hồn Nhân. Đấy! Anh nói như thế đâu có ý đùa?

Chú ăn mày sững sờ nói:

- Là Thất Hồn Nhân?

- Phải! Chính người ấy đã chữa thương cho anh đấy! Sao đệ lại ngạc nhiên?

Đông Phương Huệ nghe hỏi giật mình, lấy lại bình tĩnh nói áp ứng:

- Người ấy... người ấy có nói với anh gì không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

- Không có! Vì khi anh tỉnh dậy thì người đã đi đâu rồi. Anh chỉ được Hữu Tâm Nhân nói lại thế thôi. Nào anh có được thấy mặt người...

Như trút gánh nặng trong lòng chú ăn mày thở ra một cái.

Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Huệ đệ! Em biết Thất Hồn Nhân chứ?

- Không!... em chưa hề thấy mặt người ấy bao giờ, chỉ... chỉ...

Tiểu ăn mày Đông Phương Huệ chợt nghĩ đến những lời của Thất Hồn Nhân nói với mình, mà rợn người chàng không ngược lên nhìn Hoàng Thượng Chí rồi cúi xuống không dám nghĩ nữa. Chàng ăn mày cảm thấy một cái gì uất nghẹn trong lòng.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Sao thế? Huệ đệ?

Nghe nghĩa huynh hỏi đến, chú ăn mày cười đáp:

- Không có gì cả! Khi anh được Hữu Tâm Nhân mang đi, người đó có xuất hiện và bảo em. Ở đây chờ anh. Em chỉ nghe tiếng nói của người thôi, chứ cũng không biết. Thất Hồn Nhân hình dáng ra sao nữa.

Bỗng nhìn thấy mặt nghĩa đệ tái xanh. Hoàng Thượng Chí hốt hoảng:

- Ô! Huệ đệ! Dường như em thụ thương nặng lắm?

Chú ăn mày run run đáp:

- Có lẽ thế!

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Người nào đã đánh em?

- Âm Sát Mạc Tú Anh!

Thượng Chí biến sắc hỏi lại:

- Hiền đệ đã bị Âm Sát Mạc Tú Anh đánh?

- Phải chính mụ ấy!

Mặt rần lại, Hoàng Thượng Chí nói:

- Hừ! Gớm thật! Có ngày ta sẽ giết nó để trả thù cho hiền đệ và cũng để trừ khử bớt một tên ma đầu, làm hại giới võ lâm này.

Nghe nghĩa huynh có nhiệt tâm như thế, chú ăn mày cảm thấy sung sướng vô cùng liền cười nói:

- Đại ca có chắc hơn được hấn không?

- Bây giờ thì chưa chắc, chứ sau này thì nhứt định phải thắng. Nhưng nếu gặp hấn ta cũng quyết liều một phen xem sao... À! Mà này! Mấy lần trước ta thấy đệ đấu người ta, dù bị thương, hoặc đao kiếm vẫn không hề hấn gì cơ mà. Tại sao nay lại bị Âm Sát Mạc Tú Anh làm hại? Ta nghĩ đệ có học được một môn nội công tuyệt kỹ phải không?

Chú ăn mày vội đáp:

- Đâu phải! Đại ca xem cái này đây...

Vừa nói chú ăn mày vừa vén mảnh áo bị đánh rách trước ngực. Hoàng Thượng Chí thấy một lớp lụa trắng mỏng làm bằng tơ, óng ánh rất đen. Chú ăn mày nói tiếp:

- Chính là nhờ cái này đó!

Hoàng Thượng Chí quá đỗi ngạc nhiên nói:

- Chính nhờ nó? Mà đó là cái gì mới được chứ?

- Hộ thân bảo y.

- Hộ thân bảo y à?

Chú ăn mày làm bộ nghiêm trang nói:

- Phải! Nhưng đại ca không được nói với ai nhé!

Nghe chú ăn mày nói với giọng ngây thơ, chàng liền đáp:

- Ta đại gì lại nói! Thực ta không ngờ cái áo mỏng thế kia mà lại lợi hại như vậy.

Chú ăn mày ra vẻ tự đắc nói:

- Đương nhiên rồi!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu:

- Ta không tin! Hiền đệ gạt ta đấy?

- Tôi gạt anh có lợi gì. Thực đấy!

Chàng vẫn lắc đầu nói:

- Ta không tin! Vậy thì sao đã có bảo y mà đệ còn bị Âm Sát Mạt Tú Anh đánh trọng thương?

Chú ăn mày mỉm cười giải thích:

- Vì cái công lực của hần quá cao cường. Bảo y này không chịu nổi. Tuy bảo y này rất lợi hại, nhưng chỉ lợi hại với kẻ tầm thường thôi, còn đối với kẻ công phu thượng thừa hoặc gặp bảo đao, bảo kiếm thì nó chịu sao được...

Ngừng lại một chút Đông Phương Huệ nói tiếp:

- Tuy nhiên cũng nhờ nó mà đệ thoát chết về tay Âm Sát để giờ này gặp mặt đại ca đây.

Nghe nghĩa đệ giảng giải rành rẽ Hoàng Thượng Chí mới chịu tin. Chàng cười nói:

- Giờ để anh tạ ơn chiếc áo đã cứu nghĩa đệ nhé.

Nói chưa dứt, chàng đã chộp vào vạt chú ăn mày, dí sát mặt, vào ngực chú ăn mày, khẽ hôn vào bảo y một cái.

Chú ăn mày hốt hoảng muốn tránh nhưng không còn kịp nữa, miệng kêu ái ái toàn thân nóng bừng, như lên cơn sốt.

Trong khi ấy Hoàng Thượng Chí cảm thấy từ ngực nghĩa đệ toát ra một mùi hương kỳ lạ mà chàng chưa bao giờ nghe thấy. Chàng ngây ngất, mặt ngớ ngẩn. Bỗng chàng nghĩ thầm:

- Ô! Ta rõ ngu! Thì ra mùi của bảo y mà.

Chú ăn mày then thùng nói:

- Đại ca làm gì kỳ quá! Làm đệ...

Như không muốn nhắc lại chuyện ấy nữa Thượng Chí nói:

- Ta nghe người võ lâm đồn rằng. Nếu ai đấu với Âm Sát mà chịu nổi hấn ba chiêu, thì hấn không đánh nữa, điều ấy đúng không hiền đệ?

- Quả như thế! Tôi mới chịu hấn ba chiêu đấy!

Nhưng Thượng Chí có vẻ thắc mắc hỏi:

- Mà sao hấn lại cô giết hiền đệ! Hiền đệ có thù hiềm với hấn chăng?

- Nào phải thế! Bởi vì Âm Sát tự đặt cho mình là cứ mỗi năm xuất hiện giang hồ một lần, và mỗi lần xuất hiện phải hạ sát đúng một trăm cao thủ võ lâm mới chịu thôi. Thế nên khó ai sống sót khi gặp phải con ma đầu ấy. Gặp mặt hấn chẳng khác gì gặp mặt tử thần.

Nói xong, chú ăn mày đứng dậy, nhưng mới nhồm gối, thì bỗng kêu ái một tiếng té xỉu xuống.

Thấy thế Hoàng Thượng Chí vội nhảy tới đỡ lấy nghĩa đệ. Chàng lo ngại nói:

- Huệ đệ! Để ta xem thử vết thương của nghĩa đệ ra sao mà trị liệu.

Chàng đưa tay định cởi áo chú ăn mày. Chú ăn mày Đông Phương Huệ hoảng hốt gạt tay chàng ra. Miệng nói:

- Không được! Không được...

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại lạ lòng thế chứ?

Đông Phương Huệ bên lên đáp:

- Đệ có cách chữa riêng, có thể tự chữa được. Khỏi phiền lòng đại ca.
- Nhưng chú để tôi xem thử thương tích của chú ra sao chứ?...

Chú ăn mày càng hoảng hốt đáp:

- Không! Không được...

Thượng Chí tỏ vẻ giận nói:

- Chú làm như chú là con gái vậy!

Câu nói vô tình của Thượng Chí lại đánh trúng tim đen Đông Phương Huệ, mặt đỏ ửng sau lớp ghét bẩn. Nhờ lớp hóa trang mà nàng đã gạt được Hoàng Thượng Chí trong bấy lâu nay.

Nàng vốn là một cô gái ngây thơ, tâm hồn như tờ giấy trắng. Vì thế nên gần bên Hoàng Thượng Chí mà nàng vẫn tự nhiên không chút e thẹn.

Nhưng gần đây bị con người thần bí Hữu Tâm Nhân khám phá và lại thêm Thất Hồn Nhân cũng điểm mặt nàng mà vạch trần sự thật của lòng nàng. Tâm hồn cô gái ngây thơ từ lâu không hề biết yêu đương là gì, nay cảm thấy xúc động mãnh liệt trước những lời ấy.

Nàng cũng không biết mình có yêu chàng không, nhưng xa chàng lại nhớ nhung, bứt rứt, luôn luôn cảm thấy như thiếu sót một cái gì.

Đôi lúc nàng muốn nói cho chàng tất cả sự thực về nàng, nhưng vẫn không mở miệng được. Vì biết rõ Hoàng Thượng Chí có ác cảm với phái yếu. Nếu rõ nàng là con gái rồi, thì biết chàng có chịu gần nàng nữa chăng?

Còn như chàng trở nên lạnh nhạt mà xa lánh nàng, thì sao?

Đông Phương Huệ không dám nghĩ như thế! Nàng thấy mình không đủ can đảm xa chàng. Tự xét với lòng mình, nàng công nhận đã yêu chàng từ lâu rồi.

Mối tình thanh cao ấy càng ngày càng nảy chồi đâm rễ trong lòng cô gái thơ ngây. Nàng cảm thấy đau đớn khi không được nói sự thực của mình cho chàng hay.

Nàng tự kềm chế tâm hồn cho bộc lộ.

Nhưng cái viễn ảnh trong tương lai duyên tình nàng vẫn mờ mịt.

Lời nói của Thất Hồn Nhân còn văng vẳng bên tai.

- Ta khuyên người hay chấm dứt mối tình ngây dại ấy. Cổ kim những khách đa tình chỉ mang lấy vào thân một uất hận mà thôi.

Đang miên man trong ý nghĩ, bỗng nàng vô tình nói lớn:

- Tại sao! Tại sao thế được chứ?

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Huệ đệ! Em nói gì thế?

Chợt tỉnh, nàng hoảng hốt ấp úng:

- Ô! Không... Không nói gì cả. Bây giờ đệ bắt đầu phương pháp trị thương của bốn môn. Đại ca gác giùm tiểu đệ nhé!

Thượng Chí nghiêm trang nói:

- Ta giúp em một tí không mau khỏi hơn sao?

- Không được! Bất tiện lắm. Nếu lỡ có kẻ nào tới phá thì biết tính sao?

Thấy có lý, chàng gật đầu ưng thuận.

Đông Phương Huệ ráng chịu đau, về đến gần bụi cây, ngồi xếp bằng tròn, hai mắt nhắm lại. Nàng bắt đầu vận khí lực chữa thương.

Về phía Hoàng Thượng Chí vẫn ngồi yên chỗ cũ, mắt chàng mở trừng trừng, bỗng trong trí chàng thoát mơ hình bóng Hữu Tâm Nhân với những lời lẽ bí mật. Chàng vận dụng tất cả thông minh sẵn có để tìm hiểu về nàng. Càng nghĩ ngợi lại càng thấy tối tăm, chàng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, và nghĩ thầm:

- Hữu Tâm Nhân tuân lệnh Thất Hồn Nhân trao lời lại cho ta. Vậy thì mọi gút mắc đều nằm trong người của Thất Hồn Nhân. Nhưng cái tên quái dị này ta chưa biết đến, cũng chẳng diện kiến lần nào.

Chàng ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao hắn lại thấu được những ý nghĩ thầm kín trong lòng ta? Tại sao hắn có thiện ý với mình mà ra tay chữa thương? Tại sao hắn biết Quỷ Bảo Chủ Nhân không là kẻ thù của ta? Rồi tại sao đột nhiên bảo ta phải yết kiến Quỷ Bảo Chủ Nhân?...

Bao nhiêu chữ "Tại sao" cứ dần vật trí óc chàng. Chàng cảm thấy bối rối vô cùng. Chàng lại nghĩ:

- Vô công lão Quỷ Bảo Chủ Nhân thật cao siêu, công lực ta còn non kém thế này, thì mối huyết thù của ta đành cam chôn chặt sao?

Đang miên man từ ý nghĩ này sang ý nghĩ khác, bỗng Hoàng Thượng Chí nghe có tiếng người đi từ xa. Công lực của chàng lúc này rất thâm hậu, khiến ngũ giác đều thông, nên chàng phát giác được có kẻ xuất hiện, một cách nhanh chóng thế.

Hoàng Thượng Chí ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng động. Nhưng vì rừng cây quá rậm, chàng không thấy gì cả.

Tiếng động càng lúc càng gần. Thượng Chí quay lại nhìn Đông Phương Huệ, thấy đỉnh đầu nghĩa đệ phát ra một làn khói trắng mỏng. Chàng biết đã đến lúc thành công quan trọng, nếu động đến một cái thì bị tẩu hỏa nhập ma mà chết liền.

Chàng không dám rời xa nghĩa đệ, chỉ tập trung tinh thần theo dõi tiếng động ấy thôi.

Bỗng có tiếng từ xa vọng lại:

- Thằng nhỏ ấy bị thương nặng gần chết, được thằng ăn mày nhỏ công chạy mất. Ta tin nó khó sống sót lắm. Nhưng qua sự dò xét của ta thì nó đã biết vô âm tín.

Có tiếng khác đáp lại:

- Ta nghĩ chúng còn ở trong rừng này.

- Nhưng chúng ta phải lục lạo suốt buổi mà vẫn không tìm thấy, chắc không có gì trong này đâu.

- Sao lại không! Ta phải tìm kỹ một lần nữa kéo giáo chủ trách mắng.

Có tiếng khác chen vào, giọng bức tức:

- Thằng Lãnh Diện Nhân đã đập chết Nhiệm Đường Chủ, phá hoại cả đại sự của bốn giáo...

Nghe đến đây, Thượng Chí biết bọn này là đồ đệ của Thiên Tề Giáo Chủ, được giáo chủ sai phái tầm nã mình đây. Chàng nghĩ:

- Kỳ thật! Khi ta bị Huyết Sọ đánh trọng thương, thì bọn cao thủ Thiên Tề Giáo tàn mác cả rồi...

Bỗng Thượng Chí ngừng ngay ý nghĩ, chàng nghe thấy tiếng động chỉ còn cách mình không ngoài mười trượng. Qua những khoảng đất trống của rừng cây, Thượng Chí thấy có nhiều bóng người thấp thoáng. Chàng chột nghĩ:

- Không được để chúng đến gần làm nguy hại hiền đệ ta.

Nghĩ thế chàng vừa nhún chân định nhảy...

Đột nhiên một tiếng thét hãi hùng. Thượng Chí vì bất ngờ nên rợn người, mình mẩy lạnh lạnh.

Tiếng hét hãi hùng kia chưa dứt thì tiếp theo những tiếng rú đầy vẻ kinh hãi, nghe rùng rợn làm sao...

Hai tiếng!

Ba tiếng!

Bốn tiếng!...

Thượng Chí đếm vừa đủ mười hai tiếng thì khu rừng đã trở lại yên tĩnh như trước.

Chàng khẽ lắc mạnh một cái, thân mình chàng như một làn khói lam, lướt đến chỗ phát ra những tiếng khủng khiếp ấy.

Đến nơi, chàng ngậy người nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

- o O o -